

[Indenrigsministeren.]

Med Hensyn til det sidste er det saaledes, at det er Københavns Kommune, der efter det ærede Medlems Mening har forbrudt sig ved at sælge nogle Kommunen tilhørende Ejendomme, vistnok til Handelsbanken. For saa vidt er Ministeriet uskyldigt, men naturligvis maa Ministeriet henholde sig til de Lovregler, der eksisterer om det omtalte Forhold. Disse Lovregler er for øvrigt oftere blevet ændret, og de er stadig blevet ændret til Fordel for Lejerne. Sidste Gang det skete, var i Foraaret. Der er siden den Tid nedsat en Kommission, som skal fremkomme med Forslag til en ny Lejlov, og det vil da vist være rimeligt at lade denne Kommission se paa Forholdene og eventuelt fremkomme med Forslag til deres Ændring.

Jeg skal her blot indskyde en lille Bemærkning. Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen var øjensynlig forarget over, at jeg ikke havde efterkommet en Invitation fra Lejerne i „Vibekevang“ til et Møde, som de afholdt angaaende Spørgsmaalet. Nu vil jeg ikke mene, at det er en Ministers Opgave at komme til Møde, hver Gang nogle faa Samfundsborgere føler sig traadt for nær af en eller anden Lovbestemmelse, men jeg skal i øvrigt sige, at jeg fik Indbydelsen til dette Møde en Tirsdag Aften, og Mødet skulde afholdes Torsdag Aften, saa af let forstaaelige Grunde kunde jeg ikke efterkomme den.

Jeg nævnte før den Kommission, der er blevet nedsat med det Formaal at fremkomme med Forslag til Ændringer i Huslejelovgivningen. Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen mente, at det havde været særlig længe for mig at faa denne Kommission nedsat. Jeg lovede det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Lejloven at nedsætte denne Kommission — det var vel nok omkring ved den 1. Juli. Vi skulde da i Ministeriet drøfte, hvad der skulde være Kommissionens Opgave, nærmere betegnet hvilket Kommissorium den skulde have. Efter at det var klaret, skrev vi den 11. Juli til de paagældende Organisationer og bad dem udpege de Medlemmer, som de ønskede skulde indtræde i Kommissionen. Den 11. September havde vi det sidste Svar fra Organisationerne, og den 14. September var Kommissionen udnævnt. Jeg

ser altsaa ikke, at der er nogen Grund til at rette Bebrejdelser hverken mod Ministeriet eller mig i den Anledning.

Det ærede Medlem var saa inde paa et af ham ønsket Samarbejde mellem den nedsatte Huslejekommission og det nedsatte Bolig- og Byggeudvalg af 1946. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at et saadant Samarbejde maa finde Sted, og jeg tvivler da heller ikke om, bl. a. fordi jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen er Medlem af begge Kommissioner, at det vil blive etableret. Jeg underkender altsaa ikke Betydningen af en god og tidssvarende Huslejelovgivning, og jeg nægter heller ikke, at en saadan Lovgivning kan have nogen Betydning i Retning af rent midlertidigt at mindske Bolignøden, men, som jeg har sagt før, det afgørende for Bolignødens Afhjælpning er og bliver Igangsættelse af Byggeriet.

Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen har ogsaa beskæftiget sig med Regeringens Indsats paa dette Omraade og har ikke kunnet komme uden om, at Regeringen har gennemført Byggestøtteleven af 12. April 1946; men, siger det ærede Medlem, der bygges for lidt efter denne Lov, den har ikke Betydning nok, og saa nævner det ærede Medlem en hel Del Tal, som — det skal indrømmes — er ret lave, for at bevise denne sin Paastand. Jeg vil gerne sige, at disse meget lave Tal for ibrugtagne Lejligheder i Hovedstaden vel i og for sig er rigtige nok, men de siger lige saa lidt som andre af det ærede Medlem nævnte Tal ingenlunde det hele om Sagen.

Aarsagen til det ringe Antal færdigjorte Lejligheder maa søges i de meget vanskelige Materiale- og Arbejdsforhold, der herskede i Slutningen af 1944 og hele 1945. Det ringe Antal skyldes altsaa ikke de Foranstaltninger eller Mangel paa samme, der er truffet i indeværende Aar. Træimporten var i disse Aar faldet meget stærkt, nemlig fra 906 000 m³ i 1939 til henholdsvis 370 000 og 460 000 m³ i 1944 og 1945, og Murstensproduktionen var paa Grund af Brændselsrestriktionerne og Elektricitetsrationeringens Skærpelse i Forbindelse med det tyske Kuleksportforbud i Vinteren 1945 gaaet meget stærkt tilbage, hvilket bl. a. havde til Følge, at det Murstenslager, som man normalt regner med at kunne op-